

בע"ה י' באב תשס"ט

31.7.2009

גליון מס'. 2562



פרשת ואתחנן

**עוד תראה / אליעז כהן**

עוד תראה, בשנה הבאה  
 סדקי הפתקים יהו נפערים  
 ואבן מקיר תזעק ותדמיע  
 לא יפלל שם אדם

עוד תראה, בשנה הבאה  
 מעל להר  
 ענן יעלה אדמדם  
 ופניו פני ארי  
 ת"ק על ת"ק, בין אשמורה לאשמורה  
 ירעדו בשאגה הנכמרה

עוד תראה, בשנה הבאה :

זה הכתל שלנו קורס!

מחריד מרבצם ישני האומה

ונפולת גוויות שועלים צוחקים

בין הריסותיו

ואנחנו נלך נאחז בסבך-שיח אהבותיו

בשנה הבאה, בשנה הבאה

מתוך "שמע ה'", אליעז כהן

שעור פרשת שבוע: גדי סמואל

ימי החול		שבת	
5.06	זמן תפילין / טלית	19.19	הדלקת נרות
9.23	סוף זמן ק"ש	19.25 ב'	מנחה א' 14.00
19.34←19.37	שקיעה		
13.15	מנחה א' (בחז"א)	6.45	שחרית א'
		8.30	שחרית ב'
19.25	מנחה וערבית	11.30	קידוש
19.55	צאת הכוכבים	13.30	מנחה א'
20.10	ערבית	17.15	מנחה ב'
		18.00	שיעור הרב דוד
8.00	שחרית נוער	20.14	צאת השבת

אחות תורנית במרפאה – חגית קאופמן



שבת  
 שלום

## מצרת הדיברות אצל ישראל

בפרשת ואתחנן חוזר משה על עשרת הדיברות, אותם עשרת יסודות ועיקרים ששמענו מפי הגבורה, ומדגיש שוב את יחודו וחד פעמיותו של המעמד, המקנה לדברים שנאמרו בו משנה תוקף. מה שרק מחדד את השאלה מדוע אין לעשרת הדיברות מקום בטקסטים ובטקסטים שממלאים את שיגרת חיינו הדתיים?

מעיון במקורות אנו רואים שאכן היה לעשרת הדיברות מעמד מיוחד, אנו מוצאים שנהגו לומר את עשרת הדיברות בכל יום, כפי שמעידה המשנה במסכת תמיד המתארת את הקרבת קרבן התמיד בבית המקדש:

**"אמר להם הממונה, ברכו ברכה אחת, והן ברכו. וקראו עשרת הדברים, "שמע", "והיה אם שמוע", ו"ויאמר", ובירכו את העם שלוש ברכות, אמת ויציב, ועבודה, וברכת כוהנים; ובשבת, מוסיפין ברכה אחת למשמר היוצא."**

בעקבות מה שהיה נהוג במקדש, וכפי המתבקש בהגיון פשוט אנו מוצאים חכמים הסוברים שראוי ונכון לומר את עשרת הדיברות בכל יום, גם ללא קשר למקדש.

**"דרב מתנא ור' שמואל בר נחמן תרוויהון אמרי, בדין היה שיהיו קורין עשרת הדברות בכל יום..."**  
[ירושלמי ברכות]

ואכן הבבלי בברכות מעיד על ניסיונות של חכמים, בתקופות שלאחר החורבן, להנהיג אמירת עשרת הדיברות, בכל יום, בכל מקום, [וכנראה שאכן נהגו כך במקומות מסויימים]

**"רבי נתן אומר: בגבולין בקשו לקרות כן, אלא שכבר בטלום מפני תרעומת המינין. רבה בר בר חנה סבר למקבעינהו בסורא, [חשב לקבוע זאת בעירו סורא] אמר ליה רב חסדא: כבר בטלום מפני תרעומת המינין. אממר סבר למקבעינהו בנהרדעא, אמר ליה רב אשי: כבר בטלום מפני תרעומת המינין...."**

מתוך הבבלי אנו לומדים גם מהי הסיבה שהחליטו להימנע מאמירת עשרת הדיברות: "מפני תרעומת המינים". מדברי הירושלמי ניתן גם להבין מהי אותה תרעומת:

**"ומפני מה אין קורין אותן? מפני טענות המינין שלא יהו אומרים אלו לבדן ניתנו לו למשה בסיני."**

ראשונים ואחרונים מתלבטים בשאלה, מי הם אותם מינים. על-פי המובא בירושלמי סוברים חלק מהראשונים שמדובר בכיתות הנוצרים שטענו כנגד תוקפה וא-להותה של התורה, וראו רק בדיברות שנאמרו בסיני, עניין מחייב. אך יש גם מי שסובר שהמינים הם צדוקים ובייתוסים שהחזיקו בעמדה שונה ביחס לתוכנה של המסורת המחייבת.

בימי הביניים נעלם כמעט לגמרי נוהג זה של אמירת הדיברות [שרידים שלו אנו מוצאים עדיין בדברי הגאונים], והדיון עבר לעסוק בעצם מתן חשיבות יתר לעשרת הדיברות. הרמב"ם, כנראה גם כחלק ממאבקו בקראים, פוסק שאין לעמוד בשעת קריאת עשרת הדיברות בתורה, שלא יטעו לחשוב שיש לעשרת הדברות מעמד שונה משאר תורת משה. אכן המחלוקת ההלכתית סביב עניין זה נמשכת עד ימינו אנו, וכבר השתרש המנהג אצל רוב האשכנזים ואצל חלק מהספרדים לעמוד בשעת קריאת הדיברות. באחרונים מובא שעמידה זו באה להזכיר את מעמד הר סיני ולא לייחס חשיבות שונה לעשרת הדיברות.

בסופו של דבר נותרנו עם השאלה הראשונית, כיצד נעניק מקום משמעותי לעשרת הדיברות, שללא ספק מכילים בתוכם את עיקרי דתנו ואמונתנו?

המשכה של פרשת ואתחנן נותן לנו מענה מסוים לרצון לזכור ולהדגיש את עיקרי האמונה המובעים בעשרת הדיברות, כפי שכבר מובא בירושלמי:

**"מפני מה קורין שתי פרשיות הללו בכל יום. רבי לוי ורבי סימון. רבי סימון אמר מפני שכתוב בהן שכיבה וקיימה רבי לוי אמר מפני שעשרת הדברות כלולין בהן..."**

ר' לוי מלמד אותנו שבתוך פרשות "שמע ישראל" מקופלות עשרת הדיברות<sup>1</sup>. לפי ר' לוי הסיבה האמיתית לכך שקבעו לומר "פעמיים בכל יום שמע ישראל", היא העובדה שבכך מזכירים אנו את אותם יסודות אמונה.

אם כי להלכה נקבע, כפי שראינו, שאין אומרים בכל יום את עשרת הדיברות [בעיקר מסיבות צדדיות], נראה שאך ראוי ומתבקש שבאומרו "שמע ישראל" נשתדל להיזכר ולחשוב על "עשרת הדיברות".

אליאב אצל

<sup>1</sup> **ירושלמי שם:** "אנכי ה' אלהיך, שמע ישראל ה' אלהינו. לא יהיה לך אלהים אחרים על פני, ה' אחד. לא תשא את שם ה' אלהיך לשוא, ואהבת את ה' אלהיך. מאן דרחים מלכא לא משתבע בשמיה ומשקר. זכור את יום השבת לקדשו, למען תזכרו... כבוד את אביך ואת אמך, למען ירבו ימיכם וימי בניכם. לא תרצח, ואבדתם מהרה, מאן דקטיל מתקטיל. לא תנאף, לא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם... לא תגנוב, ואספת דגנך ולא דגנו של חברך. לא תענה ברעך עד שקר, אני ה' אלהיכם... לא תחמוד בית רעך, וכתבתם על מזוזות ביתך ביתך ולא בית חברך".

## דבר הצרכת

**\*\* "כי צריך לזכך את הפנים, שיוכל כל אחד לראות את פניו בפנים שלו כמו במראה" (ליקוטי מוהר"ן י"ט).** וכשהפנים מזוככים, על ידי זה שאדם רואה את רעהו הוא רואה את כבוד ה' משתקף בפני רעהו, ככתוב "כמים הפנים לפנים כן לב האדם לאדם" (משלי כז', י"ט).  
(אילנה מרמור, גאות ושפל, בתוך: דרשוני, מדרשי נשים).

בתקופה האחרונה העלון תוסס ממאמרים ודעות בעניין בחירת הרב החדש, ובעניין אורח החיים הדתי בקיבוצנו. ככלל, אני חושבת שהבעת הדעות היא חשובה ומבורכת, שכן היא מאפשרת בירור ודיון על עקרונות בסיסיים של חיינו כאן. נראה לי עוד כי טוב שאנשים מתבטאים, כי כאשר הדעות מבוטאות כלפי חוץ – ניתן להתחיל ולהתמודד עמן. בעיקר אני שמחה לשמוע על שיחות אישיות בעקבות המאמרים, כי הטוב ביותר הוא שהדעה הכתובה תמצא גם את האוזן הקשבת.  
אני רואה כחלק מתפקידי, לצד שמירה על חופש הביטוי, את הצורך להקפיד על "נקיות" המרחב הציבורי, מתוך רצון לשמור על הבית המשותף שלנו – הקיבוץ – שיהא נעים לדייריו גם בעתות מחלוקת. אני מקווה שנצליח לשמור על העלון כ"פנים מזוככות", שניתן לראות בהן את הזולת- וגם את כבוד ה'.

**\*\* בשבוע הבא אני (אפרת) בחופשה, תחליפני דרורה. מאמרים אפשר לשלוח לכתובת המייל הרגילה, או לת.ד, ובשאלות נא לפנות לדרורה.**

**\*\* הודעה לקוראים:** באתר האינטרנט של סעד ניתן לקרוא את העלון בפורמט PDF, כך נוח יותר לקרוא ולשלוח. תודה לאנשי ענף המחשב.

## עצ אכפתיות, שייכות, והתקרבות



אני חושבת שאם אחד מהבנים מעיז להביע דעתו בנושא רגיש, סימן שהוא מרגיש שייכות. סימן שאיכפת לו מסעד, ממה שקורה פה. סימן שהוא מרגיש בבית, ודבר זה מבורך. לפי מה שידוע לי הכותב הצעיר של המאמר אליו הגיב חיים, לא מתכוון לעזוב את סעד מחר. כרגע, כמו רובנו (צעירים בגילאי 20-30) הוא בשלב שאינו יודע מה יקרה איתו בעשר השנים הקרובות- וזה דבר לגיטימי מאוד. אבל היום- הוא כאן, מרגיש מחובר ולכן רוצה להביע את דעתו (שאינה רק דעתו...) ויש לחזק את ידיו על האומץ.  
ובאופן כללי- על עצם הדיון מעל גבי העלון ו"בשבילים"- אני חושבת שזה דבר מבורך מאוד. ראשית- זה מכריח אותנו לברר את דרכנו ולא לעשות "כמצוות אנשים מלומדה", שנית- זה מכניס עניין לחיים כאן בקהילתנו הקטנה... ומעלה נקודות נוספות השוות התייחסות ועשייה.  
ועוד אני חייבת לציין שעד כה הדיון, גם אם נוקב הוא- נעשה בצורה בוגרת, אחראית ואמיתית.  
לכן אני מודה על ההזדמנות שנפלה בחלקינו להתדיין על עניינים ברומו של עולם, ולהתקרב מתוך כך אחד אל השני. אני יודעת שדברים אלו קורים ממש בימים אלה, כאן בינינו.  
**"אם נחרבנו ונחרב העולם עימנו בשנאת חיים, נשוב להיבנות ויבנה העולם עימנו באהבת חיים".**  
(אורות הקודש, הרב קוק).

חיה קופלד.

## על קבלה והכרה

בשבוע שעבר שלחתי מאמר בנושא הנ"ל לעלון, ובגלל הצפיפות (לא להידחק, יש גם עלון בשבוע הבא) נדחתה הדפסתו לשבוע הזה. איילת ענתה על חלק גדול מטענות אחיה, אבל גם לי יש מה לאמר בנושא. אחיה הלך סחור סחור סביב נושאים רבים. בחלק מדבריו הוא כתב על החינוך הקיבוצי התיכוני, אותו הוא אינו מכיר ולכן לא ברור לי על סמך מה רשם מה שרשם. אם על פי התוצאות, אני רוצה להבהיר אחת ולתמיד, שהבחירה החופשית נתונה לכל תלמיד ולכל אדם, בין אם הוא בחינוך הקיבוצי שמקבל כל תלמיד לכתחילה, ובין אם הוא בחינוך ישיבת/אולפני שמסנן את התלמידים סינון מקפיד. הבחירה לקחת או לא לקחת את מה שביה"ס מעניק לו, הבחירה ללכת או לא בדרכי אבות וכו' היא בחירתו של התלמיד. אנו המחנכים אין לנו אלא להשקיע ולהתפלל שילדינו ותלמידינו ילכו בדרך שניסינו להתוות להם, ואף אחד שאיננו הורה לבנים/ות בוגרים לא יכול לשער מראש מה ילדיו יבחרו ואין לו אלא להתפלל שהחינוך שהעניק להם יביא אותם לדרך הטוב ואז להודות לבורא. מכל מקום לא מצאתי ביי"ס שמשקיע כל כך הרבה מחשבה בענייני חינוך כמו בית הספר ביבנה. לא אתפלמס אתך אחיה על כל מה שרשמת, רק הערה קטנה בדבר "כמה קבוצות" שכביכול קיימות כאן בסעד. צר לי לאכזב אותך, אך לדעתי יש כאן בסעד קשת מרהיבה של תפיסות עולם דתי, כמעט כל אחד מאתנו הוא עולם מלא של ערכים משלו, לא ברור לי העניין שאתה רואה את עצמך כחלק מקבוצה. ומה מפריע לך במעמד האישה?

האני מאמין שלי הוא פשוט מאד, אני בחרתי בדרך של שמירת מצוות בחברה מעורבת לכתחילה, ומעורבת בעשייה ובחברה הישראלית, כיוון שאני מאמינה בשביל הזהב הזה אני הולכת בו בשמחה. אנשים יכולים לחשוב שיש כאן דתיים יותר ודתיים פחות ולא היא, כי אין מידתיות בשמירת מצוות, אין "דתומטר", הבחירה שלי היא לא פשרה האומרת "לא חילונית אבל גם לא יותר מדי דתית", זאת בחירה מודעת בדרך שהתורה צוותה עלינו ללכת בה בבחינת את כל-הדבר, אֲשֶׁר אֶנְכִי מְצַוֶּה אֶתְכֶם--אֵתוֹ תִּשְׁמְרוּ, לַעֲשׂוֹת: לא-תִּסֹּף עָלֶיךָ, וְלֹא תִּגְרַע מִמֶּנּוּ (דברים י"ג א'), זאת הדרך שהתווה הרמב"ם, שגם הדגיש את חשיבות המצוות שבין אדם לחברו כעומדות במעמד שווה ומכובד מול המצוות שבין אדם למקום, מצוות שנרמסו תוך תהליך בחירת הרב וד"ל.

לא הבנתי באסיפה שדיברה על "גישור" במה אני מאיימת על אנשים שרואים את עצמם "בקבוצה האחרת" ואז, בשיחה עם צעירה מאד חכמה, התבהר לי הדבר. היא סיפרה לי ששמעה מאישה חרדית, שהחילוניים לא מאיימים עליה, את האיום היא חשה מ"חובשי הכיפות הסרוגות". ואז נפל לי האסימון, דווקא אלה שקרובים בהשקפותיהם, הם המאיימים, כי אולי הם "צודקים" ואולי אני צריכה להתבצר בדעותיי ובהשקפתי כדי לא להיות מושפעת. אלה שאלות לסוציאולוג ולא אכנס לזה.

בעבר לא קיבלנו לשורותינו בנים שהכריזו על עצמם שאינם שומרי מצוות (בין אדם למקום), חלקם לא ביקשו אפילו להתקבל, כי היה ברור להם שזה לא יעבור, אבל אלה שניסו נדחו (וחבל), היום מציעה כינרת ללכת גם לכיוון הזה, ובעצם למה לא? אם יש בתוכנו משפחות שהקו הדתי לאומי לא מתאים להם, והם נוטים לחרדיות יכול להיות שנוכל להכיל גם את אלה מהצד השני של החברה. כי הרי כל העניין הוא ביכולת ההכלה של חברי קבוצת סעד, ויש לנו יכולת הכלה כזאת, גם מניין שוויוני (פרטי), גם תפילת נשים, גם בריכה נפרדת וגם מעורבת, וגם שיעורים נפרדים לאלה שזה מתאים להם, שמועברים על ידי בוגרי צבא, וגם כאלה שלא באים לבית הכנסת בשבת ועוד. וחשוב לציין שכשם שדמוקרטיה מגנה על עצמה מפני גורמים אנטי דמוקרטיים, כך חברה הדוגלת בפלורליזם דתי אינה יכולה להכיל בתוכה גורמים השוללים פלורליזם זה. והרבגוניות הזאת אומרת לשמור על רוח של קבלה את האחר ממני, דבר שאנחנו עושים בלי להרגיש כי בעצם כל אחד הוא אישיות שונה ונפרדת. וכמאמר מתניה, מתוך זכריה, וְהִשְׁלֹם, אֶהְבּוּ.

*יענה צמרון.*



התגובות שהופיעו בעלון שעבר, אודות כתבתו של אחיה, הביאוני להגיב. קראתי את התגובות בעיון, וחזרתי וקראתי שוב את כתבתו של אחיה, ובאמת שאני מתקשה להבין על מה הקצף. לעניות הבנתי, אחיה הביע את דעתו. אפשר בהחלט לא להסכים איתה, אך לדעתי היא הובעה בדרך עניינית ומכבדת.

התגובות החזירו אותי לאסיפה על בחירת הרב, שם חוויתי סוג של "עליהום" מקבוצה אחת על האחרת, כאשר, אני מודה, לא הבנתי בדיוק לאיזו קבוצה אני אמורה להשתייך. גם לא הבנתי איך חושבים שניתן להביע דעה שונה, כאשר יש תחושה של איום ושל אצבע מאשימה.

אני רוצה להוסיף גם, שאינני יכולה להסכים עם האמירה שיש "טעם לפגם" כשצעירים מביעים את דעתם. זה לא ברור לי מהבסיס. הרי כל הזמן הצעירים נקראים על ידי מוסדות הקהילה להשתתף, להביע דעה, להביע התעניינות. אז איך אפשר פתאום לומר שבעניינים מסוימים אינם יכולים להביע דעתם? נוסף על כך, מי יודע לומר בוודאות שהוא קובע את ביתו בסעד, ועוד בעודו בשנים ראשונות של נישואיו. אני עד היום לא יודעת לומר זאת על עצמי בוודאות, ומה על חברים טובים שהחליטו לשנות מקום מגורים אחרי מספר שנים שגרו בסעד, או אחרי עשרות שנים: האם גם אנחנו לא יכולים להביע דעתנו כי לא קבענו את מקום מגורינו בסעד עד סוף חיינו? איך הצעירים יחליטו אם להישאר או לא, אם לא ניתן להם הזדמנות לבחון זאת מכל הזוויות שחשובות להם? האם אנו רוצים חברה צעירה אנמית, או חברה צעירה מעורבת ומשפיעה? הרי איננו יכולים לבקש מהם להיות מעורבים בתחומים מסוימים ובאחרים לא! ומעל הכל – בסך הכל נאמרה דעה, ולבסוף גם הצעה לפתרון. אז מה הבעיה?

ברשותכם, אני רוצה לשתף את החברים בעוד מחשבה. מי שמעורב בנעשה בתיכון היום בסעד, יודע שהנוער המקסים שלנו, יחד עם המדריכים הנהדרים שלו, משקיעים שעות רבות של שיח בדרכים שונות על 'פני התיכון – לאן?'. השיח נולד בעקבות המצב (המבורך, לדעתי), בו קיימים בתוך בני הנוער גוונים רבים בתחומים שונים, ובעיקר בתחום של שילוב הדרך החינוכית הדתית עליה מתחנך הנוער (דרך הבית ומוסדות הלימוד), עם הדרך של חברה מעורבת הקיימת בקיבוץ. כמו שאחיה כתב, העובדות הן שהנוער היום מתחלק פחות או יותר באופן שווה בין אלה שמבקשים יותר הקפדה על אופי הפעילות ועל הפרדה, לבין אלה המבקשים להמשיך עם הדרך שהיתה נהוגה תמיד בסעד. הדיאלוג והשיח הבריא והנכון שהנוער מקיים בינו לבין עצמו, הוא כשלעצמו תעודת הצלחה לקהילה שלנו. אני, באופן אישי, נקלעתי במקרה לסוג כזה של דיאלוג מאוד סוער ומאוד מרתק (אל דאגה, הם לא ראו אותי ולא ידעו על מקומי...) ולבי התרונון. זוהי דוגמא לחברה רב גונית (ומאוד צעירה!), שבודקת כל הזמן את הדרך להכיל את כל חבריה, על דעותיהם השונות, עם כל הקשיים.

אנחנו, המבוגרים, המודל של הילדים והנוער. כאשר אנו מתקשים בלהקשיב, בלכבד, בלעודד את כולם להביע דעתם ללא מורא, באופן טבעי נגרום להקצנת העמדות של הנוער, שכידוע מטבעו נוטה להקצנה. וכך, אנו למעשה משדרים שהדרך שכולנו בחרנו היא בעייתית.

רב הגוניות של קהילת סעד, גם בתחום הדתי, היא אחת הסיבות שאני כאן, ומטבעה היא יכולה לעורר סערות מדי פעם. אני סומכת עלינו, שגם הפעם הסערה תסתיים בתחושת חברות עם ובזכות השונות.

צ'רית לנדא.

נר זכרון: טו' באב – יום השנה לפטירתה של חברתנו פוריה אבן-חיים ז"ל (תשנ"ה)  
יז' באב – יום השנה לפטירתו של חברנו יוסף פרץ ז"ל (תשכ"ד).



## אמתי יש להתעורר ואמתי לא להתעורר?

באסיפה האחרונה התנהל וויכוח סביב דיון עקרוני וערכי בדבר ההצבעה על גישור/בירור של דרכנו הרוחנית. באסיפה זו תרצה ציטטה גם חבריה צעירים שפנו אליה. חגית רפל רצתה לשמוע אותם ממקור ראשון ושאלה: מדוע אינם באים ואומרים ישירות את מה שהם חושבים? חגית, אני חושבת שדברי חיים הרצל בעלון האחרון הם התשובה לשאלתך. אנחנו רוצים לשמוע את הצעירים רק כאשר הם חושבים כמונו. אם דעתם אינה עולה בקנה אחד עם דעתנו, מוטב להם שישבו בצד ויחכו לזמן המתאים ואז ישקלו האם לומר אותם או לא.

חיים, כאשר צעיר בן/בת שלנו מגיעים לגור אתנו, וזאת בד"כ כתושבים, אנו מצפים מהם למעורבות מירבית, שיתנדבו שיתרמו. יעידו על כך הצעירים, שכאשר הם מגיעים, עטים עליהם כמוצא שלל רב, ומבקשים מהם בקשות רבות והכול- מתוך אהבה ורצון לערבים בקהילתנו. אך, כשהם מביעים את עמדתם אנו טוענים ש"הם מנצלים במידה יתירה את החופש הניתן לכל אחד להתבטא כרצונו". למיטב ידיעתי שני צעירים ש"טרם קבעו כאן את ביתם" לקחו את זכות הבעת הדעה ויש להעריך אותם ולומר להם: ישר כוחכם! רואים שאכפת לכם מהמקום, מיושביו ומעתידי המקום.

ועוד פרט חשוב, לידיעת כולנו, בנינו ובנותינו ובעיקר הסטודנטים שבהם, אינם יכולים להתחיל תהליך קליטה. קבוץ סעד החליט שהצעירים שלנו יגורו כאן במעמד של עצמאות כלכלית עד גיל 30 ורק אז יוכלו להתחיל את תהליך הקליטה. לא נראה לי שהיינו רוצים כאן צעירים ש"עומדים על הגדר" ואינם מביעים את עמדתם.

ולעניין החינוך המעורב, כל אחד רשאי ללכת ללמוד במקום שליבו חפץ כי רק שם ילמד ויפנים את דרך החינוך. שרה, כתבת דברים רבים בזכות החינוך המעורב. מתוך קריאת הדברים הבנתי שאחת המטרות של החינוך המעורב הוא להוכיח לבנים ש"גם הבנות יכולות". כתבת: ש"במקום בו לומדים בנפרד הבנים לא חושבים שיש לבנות יכולת שכלית". אני כאשה לא צריכה להוכיח לגברים שיש לי יכולת שכלית! למי אני צריכה להוכיח משהו? זוהי איננה סיבה ללמוד מעורב בנים ובנות. האם הרצון ל"הראות לכולם שאני שווה" דורש חינוך מעורב? הרי יובל שרלו חושב ש"יש חשיבות גדולה מאוד למפגש בין בנים ובנות על רקע חינוכי"- האם הוא חושב שיש לעשות זאת באופן כ"כ אינטנסיבי? אנו חיים בחברה מעורבת וכך גם בחינוך הבלתי פורמלי. מי שהיה פעם בגיל זה יוכל להבין שהפעילות הבלתי פורמלית [עם הדרכה] יכולה לספק את לימוד התקשורת בין בנים ובנות. לא חייבים גם ללמוד ביחד. מנית סיבות נוספות ולעניות דעתי, הן אינן עומדות במבחן הקשיים שיש בחינוך מעורב. רעיון החינוך המשותף נשמע מאוד יפה, אך נראה לי שהיישום קשה! קשה מאוד! הקב"ה ברא אותנו עם יצרים שבגיל מסויים הם צריכים עזרה בהכוונה ובאיפוק. זהו גם גיל התיכון. כל בוקר אנו מבקשים מהקב"ה: "אל תביאנו לא לידי נסיון ולא לידי בזיון". אני מרגישה שבחינוך המעורב בגיל זה אנו מביאים את בנינו ובנותינו לידי נסיון יומיומי ולא הוגן. כתבת על מסרים סמויים של חינוך זה. תוצאות המסרים הסמויים, סמויים גם מעיני המורים לעיתים. לא ברור לי אם המסרים המגיעים לתלמידים הם בהכרח חינוכיים ומתאימים לרוח שאנו רוצים להנחיל לבנינו. בשיחותיי עם בוגרי יבנה נאמר לי, שרבים מאוד מתבריהם, בוגרי ביה"ס, אינם ממשיכים את דרך החינוך הקיבוצי. רובם, משום שהם החליטו על "שמירת מצוות בדרך שלהם" ומיעוטם, משום שהחליטו על דרך "בדלנית" יותר של שמירת מצוות. כן, חלקם אכן ממשיכים בדרך! אני אומרת זאת בכאב לב גדול משום שאלה הם בנינו וחשוב לי, שרובם לפחות, ימשיכו בדרך של שמירת מצוות בכל מקום שהם ובוודאי כדי שיוכלו להצטרף לקהילתנו.

בימים אלה של בדיקה עצמית וניסיון של הבנה האחד את רעהו, אני מקווה שדברי אלה יובנו כהלכה. אני אומרת אותם מתוך שייכות, מתוך כאב ומתוך תקווה שאולי הדברים שיש לנו הסכמה עליהם, ישתנו.

מתוקה לייכטר.



## על ההזדמנות שנפלה בחלקנו ...

הרב יהודה גלעד (רב הישיבה במעלה גלבוע ורב קיבוץ לביא מזה שנים רבות) כתב ב'מקור ראשון' בשבת שעברה מאמר תגובה ל'פולמוס הנאו-רפורמים' (שפתח בו הרב יהושע שפירא) והוא קורא להחלפת ההשמצות ההדדיות בדיון רציני על שתי האלטרנטיבות הציוניות דתיות המתפתחות נגד עיננו.

"לא נכון יהיה לטשטש בטיעוני הבל את חילוקי הדעות החריפים והעמוקים בין שני הזרמים. שאלות כמו מעמד האשה על פי ההלכה, היחס לאחר בכלל למיעוטים בפרט, ועוד סוגיות רבות, אכן שנויות במחלוקת בציבור הדתי ובין רבנים שונים מתוכו."

במקביל לדיון הציבורי המתנהל בשלושת השבועות האחרונים מעל דפי העיתונות ואתרי האינטרנט, גם אצלנו מבצבץ ויכוח שאין לטשטשו, וויכוח עקרוני על דרכה של קהילת סעד.

אני מסכימה עם דברי הביקורת של מתניה רפל בעלון (שבת פר' מטות מסעי) לגבי אזלת ידה של הועדה לבחירת רב, אך עתה לאחר שהתגלגלו הדברים כפי שהתגלגלו אני רואה בהחלטה לבירור פנימי הזדמנות נהדרת לבירור חשוב בשאלת זהותנו הדתית והחברתית.

משבר אישי עשוי להיות הזדמנות עבור היחיד לבירור עצמי ולבחירת זהותו וכך גם ביחס לקהילה: משבר חברתי ואידיאולוגי עשוי להוות קרש קפיצה לבירור שכבר הרבה זמן מחכה לשעת כושר מאחורי דלתנו. הקולות המנוגדים שנשמעו בעקבות 'שאלת הרב' – מביאים אותנו לבירור החשוב: מי אנחנו? מהן העמדות המשותפות של רוב חברי קהילת סעד?

האם אנו רוצים "רב חבר", או רב מורס מעם? האם שותפות נשים בחיי הרוח של הקהילה חשובה לנו? האם היא עקרונית עבורנו? האם 'חברה מעורבת צנועה מלכתחילה' היא ערך עבור האנשים שבחרו להקים כאן את ביתם? האם אנחנו חלק מהחברה הישראלית ולכן לא יעלה על הדעת שבנינו ובנותינו לא יתרמו שנתיים-שלוש לשירות המדינה?

בירור זהותנו הציבורית וחיידוד קולנו הייחודי, לא רק שהם צורך השעה בסעד אלא הם גם חשובים לחינוך דור ההמשך ולקליטה העתידית שאנחנו מדברים רבות עליה. כדי לעמול ולעסוק בחינוך פורמאלי וחינוך משלים, עלינו לדעת מה המסר הדתי שלנו. כדי שיגיעו לכאן אנשים צעירים, הם צריכים לדעת מי אנחנו. מהם מקורותיו התיאולוגיים של הוויכוח? גם בעניין זה אני מסכימה עם הרב גלעד כי שורש המחלוקת נעוץ ב"משקלו של המוסר האנושי הטבעי בעבודת ה' ובפסיקת הלכה."

"הגישה החרד"לית טוענת בתוקף שמוסר התורה ... דוחה על הסף כל טיעון של מה שנראה כעוולה, עיוות או מצוקה על פי המוסר הטבעי. הלכה זו הלכה, ואין להתרגש יותר מידי מהטיעונים ה"מוסריים" שחלקם פרי באושים של תרבות מערבית קלוקלת. לעומת זאת, הגישה המכונה אורתודוקסיה מודרנית טוענת בתוקף לא פחות בזכות מעמדו של המוסר האנושי הטבעי האוטונומי בעבודת ה' ובשיקולי הלכה ברוח דברי הראי"ה קוק זצ"ל: "אסור ליראת שמים שתסתור את המוסר הטבעי של האדם". ...

... השאלה היא האם אנו קודם בני אדם ועל גבי זה הננו עובדי ה' ושומרי הלכה, או שהיותנו יהודים הלכתיים הופכת לבלתי רלוונטית את היותנו בני אדם החיים בזמן ובמקום מסוים. הבדל משמעותי נוסף בין הגישות השונות הינו היחס לתרבות הכללית ולחלקים היפים שבאוצרות הרוח והחכמה של אומות העולם .... "

אכן מחלוקת יסודית עומדת לפנינו כמו בפני כל הציונות הדתית ועלינו להכריע איזו קהילה אנו רוצים להמשיך ולקיים כאן בפאתי הנגב המערבי....

לפיקך אני מציעה שבתהליך הבירור נעסוק בעיקר בעקרונות שעליהם מושתתת קהילתנו, כאחת מקהילות הקבה"ד. רק לאחר שנברר לעצמנו את עמודי התשתית עליהם ניצבת קהילת סעד נוכל לבחון את גבולות הגמישות של קהילתנו.

כלומר, לצד העקרונות שנחזור ונקבל על עצמנו ניתן ל"פתוח חלונות" לגוויי ביניים שונים שיכולים לפעול כהבנתם כל עוד אין הם מבקשים לשנות את "רשות הרבים" שעל אופייה הגענו להסכמה ברוב קולות. כך למשל תוכל קבוצה שמעוניינת בחוויה דתית מסוג אחר, כמו תוספת של שיעורים נפרדים לגברים ונשים – לקיים שיעורים נפרדים, כל עוד שיעורים ציבוריים בסעד ימשיכו להינתן על ידי גברים ונשים לקהל מעורב. כך גם יוכלו חברים וחברות שתפילה שיתופית נוסח 'שירה חדשה' יקרה להם לקיים מידי פעם תפילת קבלת שבת פרטית, אך בית הכנסת המרכזי ישמור על צביונו המוכר. לאור כל זאת, אני קוראת לחברי "הועדה לבחירת רב" שקיבלה על עצמה את הובלת התהליך החברתי, להכין "דף עקרונות" (אפשר להוריד את עיקרי הדברים מאתר האינטרנט של הקבה"ד) שיהווה מצע לדיונים פוריים בהם נסלק את ענן הערפל המרחף מעל סעד בשנים האחרונות ונבחן ביושר ובכבוד "לאן פנינו" ומה הם עמודי היסוד עליהם מבוססים חיינו.

ד"ר יוון.

## "השד הדמוקרטי" והמצב הדתי

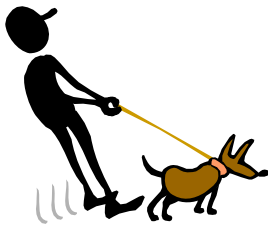
צילו של "השד הדמוגרפי" המאיים, הוביל אותנו למהלכים שמלכתחילה חלק מאיתנו לא רצה להיות שותף להם (ראה ערך שינויים...). והנה, יושבות בקרבנו משפחות צעירות שבכוונתנו המוצהרת לקלוט אותם, ואנו נותנים להם הרגשה שהם אינם רצויים.

כאשר דנים באסיפות בנושאים עקרוניים בחיי הקיבוץ וקם צעיר ומשמיע את קולו, מוחאים לו כפיים, וכאשר קם בחור צעיר ומביע את דעתו מעל גבי העלון בנושא החיים הדתיים בחברתנו, מושמעות תגובות כ: (אצטט ממאמרי השבועות האחרונים): " ...ולכן מי שהצביון הדתי של קהילתנו אינו תואם את ערכיו והשקפת עולמו, בודאי ימצא מקום או שיתאים עצמו למקובל בקהילתנו", " ועתה בלהט הויכוח על אופייה הדתי של קהילתנו, נטלו לאחרונה חלק בויכוח צעירים אחדים שטרם קבעו כאן את ביתם", " כך זה בסעד, זה הבסיס. מי שזה מתאים לו מוזמן, ומהשאר נבקש באחריות את הבחירות שלהם". תגובות אלה גובלות בדה-לגיטימציה של זכות הצעירים, שאותם אנו רוצים לקלוט, לפי הצהרתנו, לקחת חלק פעיל בחיי הקהילה שלנו.

לפני שלשים שנה, היה הנושא המדובר ביותר בדיוני ועדת חינוך ובפורומי הורים שקמו במיוחד לדון בו: "איך להעלות את הרמה הדתית של ילדי סעד, בעיקר בגיל התיכון". מאז חלה התפתחות מסוימת, בנים נשלחו לשיבות ובנות לאולפנות, וחלק מהזוגות הצעירים הנקלטים הם חניכי אותם מוסדות חינוך שאותם אנו רואים כלגיטימיים. אנו חברה מעורבת, אך עלינו להבין שקשת הדעות בתפיסה הדתית התרחבה בקבוצנו, ויש להחליט האם לפתוח פתח מספיק גדול לקליטה או אפילו לתושבות, שיכיל את כל רוחב הקשת או שההתרחבות תהיה רק לכיוון אחד. אני בדעה שצריך לקרב את המשפחות המקפידות יותר. עלינו לדבר יותר (ופחות מעל גבי העלון) ולהקים גוף לבירור והידברות בנושא החיים הדתיים בסעד, כפי שהוחלט באסיפה, וכהצעת אחיה במאמרו. יהי רצון שיתקיים בנו המאמר: "והאמת והשלום אהבו".

א"ר יוון





## הסיפור על כוּס וציר הכלבים (המשק מן השבוע שעבר)

השמש להטה, שעות האור של החופש הגדול הבטיחו לנו עוד זמן רב לפעילות וליזומות מקוריות, אך הנה הגיעו "שלושת השבועות", ואחריהם - "תשעת הימים". ימים אלו הילכו עלי תמיד עצב כבוש, לא כל כך בגלל חורבן בית- המקדש, אלא משום הגזירות שנחתו עלינו באחת: אסור ללכת לרחוץ בבריכה, אפילו בברכת השכשוך של גן כחול, אסור להסתפר ולהתגלח (אבא של מולי נראה אתמול בתורנות "כיבוי אורות" מפחד מתמיד...), ואפילו הקרנת הסרט השבועי על הדשא שבין חדרי ה"בסין"- נאסרה! הכיף הכי גדול בעולם, המלווה בזלילת סנדוויציים מגרים תוצרת אמא ובלחשושים בין השמיכות שפרשנו לנו על הדשא, רועדים מקור ומפחד הסרט- גם תענוג זה הושעה עד לאחר הצום. בלבי חשבתי לא פעם: מדוע לא יחולו "ימי בין המצרים" בשנת הלימודים? ולמה לקלקל את שמחת החופש הגדול? אך ידוע ידעתי, גזירה היא משמיים ויש לקבלה בהכנעה.

ופתאום- נעלמה לה כלבתי האהובה כוש.

אולי מאסה באמבטיה היומית ואולי לא אהבה את מנוחת הצהריים בעיר הכלבים? כך או כך- בבוקר בהיר אחד לא מצאתי אותה בארגז המרופד שלה, ואבל כבד ירד על אזרחי "עיר הכלבים", ההולכים על שתיים והולכים על ארבע.

חיפשנו אותה כולנו בכל רחבי הקיבוץ, מאחורי הרפת, בין עצי מטע הזיתים, ואפילו הרהבנו עוז להתקרב עד גדר בית-הקברות- אך כוש איננה.

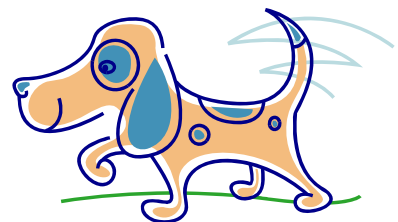
אבא הבטיח וגם קיים, וביחד יצאנו בבוקר תשעה באב לחיפוש יסודי. עלינו על הרכב שקיבל אבא ממזכירות "הקיבוץ הדתי" בתל-אביב (רכב אותו כינה בשם "הסייח שלי"), וסובבנו בכל הקיבוצים והמושבים באיזור, תרים אחר בדל אוזנה או קצה זנבנה של כלבתי המתוקה, אך איש לא ראה ולא שמע את כוש שלנו. כפי שבאה- כך נעלמה לה מחיי.

ארוחת הצהריים של יום הצום היתה תפלה מתמיד. האמהות התורניות, רעבות ועייפות, הגישו לנו את מנת הדג הקרה וה"פירה", ואפילו ציפי, חברתי הטובה, לא הצליחה להעלות חיוך על שפתי. היא הבטיחה לי שנהיה "בשותף" עם חומית, הכלבה שלה. אבל אני מיאנתי להינחם: איך בכלל אפשר להשוות את כוש שלי עם חומית זבת- החוטם!?

רווח והצלה באו לי ממקום לא צפוי: הדודה תמר הטובה מתל-אביב הזמינה אותי לביקור בביתה. שם ביליתי ביחד עם הדודים והמפנקים ועם איתן בן-דודי, ושם גם ראיתי לראשונה את הסרט "צלילי המוסיקה"- באולם קולנוע אמיתי! עם כוס גזוז אמיתית!!

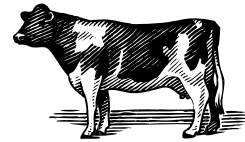
בן רגע נשכחה כוש, וגם "עיר הכלבים" צללה לתהום הנשייה. את מקומם תפסו מריה, הנזירה היפהפייה ושבעת ילדי הקפטן פון-טראפ. יחד עמם, בשמלה רקומה, חוללתי ושרתי לי שירי "יודל" על הרי האלפים, פורטת על גיטרה ומנסה את כוחי בזימרת "דו-רה-מי". ובלילה-בלילה, על משכבי בבית-הילדים, הופיעו מריה המתוקה והקפטן פון-טראפ בחלומותיי, תוך שהם מסייעים לי להבריח מציפורני הנאצים גם את סבתא שרה וסבא ברוך מציכיה (הוריה של אמא ציפ) ביחד עם חמשת ילדיהם הקטנים - היישר לשוויצריה החופשית...! אבל זהו כבר נושא לסיפור אחר...

ומינתיים- חופשה נעימה ומלאה הרפתקאות לכולכם!  
מסכתא de נצמי, איפה ופלא.





## "אדם ובהמה תושיע ה'"



לפני כשבועיים נערכה פגישת סיום וסיכום של פרויקט רפת 'קטיף - עצמונה'. היה זה ערב מרגש ומפרגן בו ניסינו לסגור מעגלים.

סיפרנו איך התגשם חלום לבנות על דיונת חול במרכז גוש קטיף, רפת משותפת לקטיף ולעצמונה. סיפרנו איך אספנו פרות מכל הארץ - מקיבוץ סאסא בצפון ועד אליפו שבערבה - כדי לגבש את גרעין הפרות, שיהווה את הבסיס לפרות - החלב בגוש. מחוץ לקבוצת הפרות מכל הארץ, נקנו כחמישים מבכירות מקיבוץ סעד, שהיה משק אומנה לרפת הגוש.

דיברנו על קיבוץ סעד שהיה הבסיס להכשרת צוות העובדים מתוך הישובים. היתה זאת אסטרטגיה של כל השותפים להכשיר צוות עבודה פנימי, כי חשבנו שאנחנו צריכים להגביר עבודה עברית מאתגרת של חקלאות מתקדמת בתוך הגוש. ראינו לנכון, לא להישאר רק בתחום הירקות ובתחום החינוך - אשר היו התחומים העיקריים בהם עסקו מתיישבי גוש קטיף - אלא להוסיף גם את תחום בע"ח, כענף תורם ליציבות.

סיפרנו על שנת השקט הראשונה והיחידה, שנת 2000, בה התחלנו לבסס את הרפת ולקבוע נהלי עבודה המתאימים לתנאי האקלים ואפשרויות התושבים. למעשה, הייתי העובד היחיד מחוץ לגוש קטיף שנסע בקביעות בכל יום, במשך שש שנים, לתוך הגוש. נסיעותי נתנו 'רוח גבית' למשאיות החלב והמזון שבאו בהתמדה לקחת חלב ולספק אוכל טרי לעדר, וכן לספקים נוספים שלא התלהבו להכניס סחורה לגוש והשאירו אותה בבדקה בסעד.

סיפרנו על ההצלחה הכלכלית והתפתחות הרפת, על הגדלת מכסת החלב בכל השנה, והוספת עוד סככות, עד שהעדר מנה כ- 800 ראש חולבות ועגלות. למעשה, במלאת שש שנים לרפת, סוף 2005, גמרנו לכסות את חובות ההקמה, והיינו בדרכנו להעביר הכנסות לישובים.

סיפרנו על הקשיים שנוצרו עקב החמרת המצב הבטחוני, ועל הקמת הגשר העילי שגרם להקטנת החיכוך עם הפלסטינאים. למרות ההחרפה במצב, לא היה יום שדילגנו על חליבות, למרות שהרפת שימשה חיץ בין חאן יונס הסמוכה ומושב קטיף. העובדים באו בהתמדה ובאחריות לכל החליבות והעבודות.

לצערנו, נפגעו מספר פרות ונפגעו סככות מירי טילי קאסם ופצמ"רים. היה לנו אתגר גדול להמשיך ולהשקיע, מתוך תקווה שכשנגיע להבנות בין העמים תהיה החקלאות המתקדמת גורם מתווך ובונה אמון.

סיפרנו על תקופת הפינוי, ואף הראנו את הסרט המיוחד שהפיק נחום לנדאו על יום החליבה האחרון ברפת בגוש. בעקבות המצב החדש, שינינו אסטרטגיה והחלטנו שאנחנו מעבירים את הרפת למקום חלופי, כדי שתהווה בסיס לעבודת המתיישבים לאחר שיתאוששו, ואף לשיקום הישובים. עבדנו סביב השעון בלחץ גדול ועם צוות מצומצם ביותר, כדי לעבור לאתר הזמני בבאר טוביה, תוך השתדלות למזער נזקים, הן לפרות והן לציוד.

בתקופה זו, היו מרבית העובדים עסוקים בפינוי בתיהם, ואני עם מתנדבים נוספים עסקנו בארגון הפירוק והעברת הרפת. העבודה היתה רבה ולחוצה, עד שלא היה זמן לחשוב לאן הגענו ולמה הגענו למצב בלתי אפשרי זה. כאן המקום לציין, את אנשי ההתיישבות ורבים מחברי סעד שבאו 'לתת כתף' כדי להצליח בפעולה הכואבת שנכפתה עלינו.

סיפרנו איך הצלחנו לייצב את העדר בבאר טוביה, וכיצד היה קשה ל'יתנובה' לקבל חלב מהדרין מהרפת שלנו בבאר טוביה שלא נחשב לישוב 'שומר מצוות'. עם הזמן הקשרים עם הישוב הלכו והתהדקו עד שהצלחנו לשכנע אותם להפסיק לעבוד במרכז המזון בשבת, כולל הכנת תחמיצים, כדי שנוכל לקנות מזון משם.

השקענו הרבה אמצעים בניוד העובדים לרפת מהאתרים אליהם פונו, והשקענו הרבה אמצעים בתשלום שכר דירה למושביניקים שלמדו 'לעשות קופה' על תקופת שהותנו שם. השקענו הרבה אמצעים בתשלום לכלכלנים ועורכי דין, כדי לשכנע את המדינה ביחס המשפיל שהתייחסה אלינו. בסוף הם עוד ישתכנעו ... סיפרנו איך לאחר שנה העדר התייצב והמשיך לגדול, עד שהגענו לתפוקת שיא של למעלה מחמישה מליון ליטר לשנה. מאחר שהתרחבנו מעבר ליכולת המקום לאכלס את כל העדר, ועדיין לא היה ברור לאן פנינו, מכרנו לסעד עשר מבכירות שלדברי אודי הן משתלבות יפה. גילינו איך שהעולם 'קטן': הנכדות של המבכירות שיצאו מסעד לרפת הגוש, חזרו לכאן להשלים את העדר.

סיפרנו על ניסיונותינו להקים מחדש את הרפת כדי לאחד את העובדים והישובים, אך כאן לא צלחנו. מחלוקות פנימיות ופוליטיקה פנימית גרמו להחלטה לפצל את הרפת בין 2 הישובים, כך שרפת עצמונה תתאחד עם רפת בית יתיר, ורפת קטיף תתאחד עם רפת משואות יצחק. לילה שלם רבו הפרות ביניהן מי תלך לאן, ובסוף לאחר חלוקה סטטיסטית בעזרת מדריכי שה"מ, בוצעה החלוקה. בנינו בבית יתיר שתי סככות מהברזלים שפרקנו בגוש, והפרות עברו לשם לפני שנה ומתאקלמות יפה. גם העובדים שהוכשרו בגוש וגרים היום בשומריה, התקדמו מקצועית והיום הם מהעובדים המרכזיים בבית יתיר. עבור פרות קטיף בונים עתה סככה, גם היא מסככות הגוש, במשואות יצחק, ואי"ה לאחר חגי תשרי תשי"ע יעברו הפרות למשכן הקבע שם.

לשם קוריוז, שתי הפרות השיאניות של הרפת שעברו את 110 אלף ליטר לתנובת חיים, נולדו בסעד, הניבו והעמידו ולדות בגוש קטיף, עברו לבאר טוביה, ומשם - אחת עברה לבית יתיר וממשיכה להניב שם, והשנייה תעבור בקרוב למשואות יצחק.

עבורי, הייתה זאת תקופה מאתגרת וסוערת, שחייבה אנרגיות רבות, ולצערי השאירה בליבי צלקת. מאידך, נפגשתי עם אנשים מעניינים ושונים שתרמו לי מאישיותם.

רק לאחר שסיימתי עבודה אינטנסיבית זו, התפניתי מעט לחשוב על כל התהליך שעברתי ותוצאותיו. לקראת סיום הפרויקט, נעניתי לאתגר של פיתוח משאבי אנוש בסעד, ושותפות בתהליך השינוי. לסיום, אני רוצה להודות לרבים מחברי סעד שהיו שותפים לפרויקט בעשר השנים האחרונות. ללא הפרגון והעזרה, רפת קטיף - עצמונה לא היתה מתקדמת ומצליחה.

אין לי ספק ש: יותר מששמרו התושבים על הרפת, שמרה הרפת על התושבים'.

בני ד'נלמכד.

# מחל טוב!



לאסתר רון  
ולכל המיטפה  
ברכת מזל טוב לבבית  
להולדת הנין  
נכד לשולי וחנני  
בן לליאת ואהר'לה



בשעה טובה אנו שמחים לבשר:  
משפחת עינב ורועי גולן,  
ומשפחת יהונתן ואורלי וידס,  
התקבלו לחברות בקיבוץ סעד.

אנו מאחלים להם המשך קליטה, ועשייה פוריה  
בתוכנו.  
עפר שלומי.



## שבת-תנועה בסניף בני-עקיבא סעד

השבת אנו חוגגים בסניף בני-עקיבא את "שבת תנועה". לכל התוהים – נכון, שבת תנועה אמורה להיות בסביבות לייג בעומר, אך בשנים האחרונות השבת זוכה למשמעות נוספת לשמה, ובסניפים רבים היא "נעה" לאחת משבתות החופש הגדול...

השנה בני-עקיבא חוגגת שמונים – "תנועה בגבורות", ומכיוון ששמונים שנה לא הולכות ברגל, ובכל-זאת, סעד היא קבוצת בני-עקיבא הראשונה, החלטנו לעשות משהו ייחודי. פתחנו ב"מבצע תורה ועבודה" עליו נדווח אי"ה בהמשך, אך גם רצינו שכלל הציבור ירגיש שיש כאן משהו מיוחד, ולכן החלטנו לכתוב לעלון. אם תשאלו כל אחד מצוות ההדרכה בסניף סעד, איזו אישיות מייצגת עבורו את בני-עקיבא, התשובה תהיה זהה – ליפא. לכן היה זה אך טבעי לראיין את המזכ"ל בדימוס לרגל שבת-תנועה. את ליפא אנחנו תופסים בדרכו לנסיעה, אך לליפא קשה לסרב לבני-עקיבא, והוא מסכים לענות לנו על מספר שאלות.

### ראיון עם ליפא אהרוני

מה זה בני-עקיבא בשבילך?

"בני"ע בשבילי זה שיא של החיים שלי. אפילו יותר משיא, מפני שאת כל התקופות שאני חי בה – התחלתי את בני"ע מגיל עשר ועד היום אני מרגיש את עצמי חבר בני"ע, כך שבני"ע בשבילי זה כמעט כל החיים."

כשכתבנו ביקש מליפא לספר לנו סיפור מצחיק מחייו בתנועה, נזף' בנו ליפא ואמר:

"אני לא אוהב לספר סיפורים מצחיקים מפני שבני"ע נראה לי דבר רציני מדי בשבילי. סיפור מצחיק הוא סיפור ששבה את לבי. מה ששבה את לבי זה כל החיים שבני"ע נטעו בי, החל ממחנות וטיולים, ישיבת בני"ע, הקיבוץ הזה – אני חי בקיבוץ שהוא הקיבוץ הראשון של בני"ע. הוא הוקם אך ורק ע"י חברי בני"ע. אז לא סיפור משעשע כבש את לבי, אלא הערכים מצד אחד, והפעילות בשטח מצד שני."

עכשיו התקיל כתבנו את ליפא בשאלה קשה: "מה אתה הכי אוהב בבני-עקיבא?" זו שאלה שקשה לשאול את מי שמעיד על עצמו שבני"ע זה בעצם החיים שלו, אך לליפא יש תשובה:

"קודם כל, אני אוהב את חברי בני"ע שאוהבים ללבוש את התלבושת בהמוניהם בכל מקום שהם נמצאים, אם זה בעיר או בכפר. זה ממלא את לבי אהבה וגאווה, וזה עושה לי טוב על הנשמה."

לסיום, שאלנו את ליפא מה הוא מאחל לתנועת בני-עקיבא ביום חגה:

"חז"ל אומרים ש"בן שמונים לגבורות". אני מאחל לה שתמשיך להוביל את הנוער בדרך התורה והעבודה!"

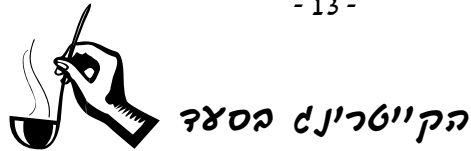
ראיון: אריאל שלומי. עריכה: אביעד עברון

**לרגל שבת התנועה, אנו מזמינים את הציבור לחגוג איתנו בקבלת שבת בסגנון קרליבך**

**בבית-הכנסת של החטיבה ("המועדונית") בערב שבת.**

**כמו-כן, לאחר מניין שני יתקיים קידוש ברחבת בית הכנסת. הציבור מוזמן!**

רצינו לפרסם השבת סקר בנושא "מה זה בני-עקיבא בשבילי?", אך מפאת מיעוט העונים וקוצר הזמן, הוא לא נכנס לעלון הנוכחי. אנחנו מזמינים את הציבור לשלוח תשובות למייל [snif.saad@gmail.com](mailto:snif.saad@gmail.com) בתחילת השבוע, ואי"ה נפרסם את התשובות הנבחרות. תודה לעונים!

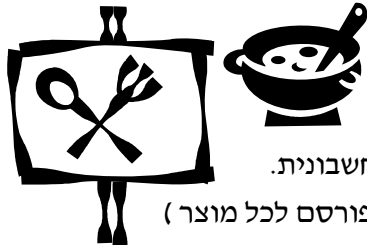


עד לפני כשלושה שבועות הפעילות בקייטרינג הייתה מאד ענפה, וזאת בעיקר עבור אירועים חיצוניים כלכליים, אם כי היו גם לא מעט אירועים פנימיים. לצערנו יש ירידה בקצב הגעת הקבוצות, אם כי אנחנו מלאי תקווה שהרגיעה הביטחונית, תחזיר את המצב לקדמותו, גם בתחום זה.

בנוסף לאירוח ואירועים, הקייטרינג גם שולח מזון מבושל באופן קבוע, לאולפנה ביתד, ולישיבה ביבול, ולוואי ויתווספו לכך מוסדות נוספים.

גם בתחום הנישואין יש עדנה, ובתקופה הקרובה נשרת חמש חתונות, שמתוכן שתיים חיצוניות, ושלוש האחרות של בנות משק.

**"שוק שישי"** שגם הוא באחריות הקייטרינג מתאושש לאחרונה, ואנחנו רואים זאת בפדיון השבועי. בעקבות הערות של הלקוחות, ובנוסף לדעתם של יועצים בתחום, החלטנו לשנות במקצת את מדיניות המחירים. המחירים של "שוק שישי" כדלהלן:



א. תמחרנו שוב את המוצרים ועדכנו את מחיריהם.

ב. מעתה המחירים יהיו זהים לכלל הלקוחות ללא הבדל.

ד. החברים יקבלו הנחה של 10% מהמחיר המפורסם - וזאת בגוף החשבונית.

(בפועל כל חברה, יכולים לחשב בראשם 10% הנחה על המחיר המפורסם לכל מוצר)

#### **כמה מילים על המדיניות העסקית של הקייטרינג:**

הקייטרינג הינו אגף בענף המזון, שעל פי התווית הנהלת הענף, חייב להתנהל באופן עסקי לחלוטין, על כל הכרוך בכך. התנהלותו נפרדת כמעט לחלוטין, מהמערכת הפנימית שלנו, ולכן הגישה הבסיסית שונה מההתנהלות שהייתה נהוגה אצלנו בשנים האחרונות. כיום הקייטרינג מחויב על כל ההוצאות הנלוות בכל אירוע, ולכן ההכנסות (המחירים הנגבים) חייבות להיות בגובה שיכסה את העלויות ויותר רווח סביר. חברי סעד נהנים מיתרון מובן, ולכן המחירים לחברים הם רק 20% מעל העלות הישירה (הוצאות משתנות), וזאת על מנת לכסות את ההוצאות הקבועות. לעומת זאת באירועים חיצוניים, התחשיב שונה, וזאת על מנת להשאיר לענף רווח סביר. לתושבים ובני משק (בעבר) ניתנת הנחה על מחיר הקייטרינג המלא, וזאת על מנת שגם אלה ייהנו מהעובדה שהאירוע נערך בסעד.

חשוב להדגיש (כחלק מיחסי הציבור שלנו) שלקייטרינג של סעד יש יתרונות מוכחים:

א. יש לנו אישור מסודר של משרד הבריאות, כולל רישיון יצרן ורישוי עסקי, שבדרך כלל לא קל להשיגם. ( וחלק מהלקוחות עומדים על כך )

ב. הקייטרינג שלנו מוכר על ידי קרן רש"י - סקטא, המנהלת בין השאר, אספקת מזון למוסדות חינוכיים רבים וגדולים.

ג. המטבח הכשר שלנו מספק אוכל בשרי וחלבי, להבדיל מלא מעט אחרים, שעוסקים באוכל בשרי בלבד.

ד. וכמובן הטעם, ההקפדה על אוכל בריא, האיכות והצורה הנאה שהקייטרינג שלנו יודע להפיק.

חשוב להדגיש כי "קניית" המזון של הקייטרינג ממטבח סעד, מספקת נפח עבודה גדול יותר למטבח, כמעט ללא תוספת כוח אדם, וגם בכך יש לנו "רווח" נלווה.

**אולם אשל:** האולם הנאה הזה משמש אותנו להרבה מאד אירועים, השימוש במזגנים בו מאד זמין וקל, וזה גורם לא פעם למצב, שבו גם לאחר האירוע המזגנים עובדים ללא צורך, דבר שגורר אחריו הוצאה כספית לא מבוטלת. על מנת שלא למצוא את עצמנו נושאים בעלות כבדה זו, החליטה הנהלת הענף, לחייב כל משתמש ב 25 ש"ח לשעה בגין השימוש במיזוג, לכל המזמינים אותו באופן פרטי (כולל וועדות). אנחנו משוכנעים שהחברים יקבלו זאת בהבנה.

**אירית פרט.**

## לוח מודעות

### פכ"ט קט"ט מודעת דת:

- עם הצטרפותם של משפחות חדשות, סטודנטים, חיילים בודדים וכד' לקהילתנו, אנחנו צריכים להכין מקומות בבית הכנסת. ידוע כי הנושא רגיש, אבל אין מנוס מהתמודדות עם שינויים צפויים בסידור הנוכחי. בקרוב נעביר מפה בין החברים, ונבקש מכל אחד לרשום את מקום ישיבתם של בני משפחתו הנמצאים בקבוץ. ובהזדמנות זאת, נבקש מכל מי שנוסע לשבת להודיע ליצחקוב שמסדר מקומות לאורחים.

### - "וקשרתם... וכתבתם... למען ירבו ימיכם..."

השנה מוזמנים משפחות ויחידים ששם משפחתם מתחיל באותיות **ע - ת** להביא מזוזות לבדיקה. גם תפילין ניתן למסור בתאום עם אליהוא.

**מודעת דת.**



### מאת גדולרית

מספר בקשות:

1. רצוי שלא לשלוח נכדים אורחים וילדים לקחת את המכתבים מתאי הדואר. לפעמים דברי הדואר הולכים בדרך לאיבוד, ונגרמת עוגמת נפש.
2. דברי דואר שקיבלתם ואינכם מעוניינים בהם – אנא השליכו לפח, ולא בתא הדואר היוצא, ולא על העגלה ממול לתאי הדואר.
3. רצוי שלא לשאול אותי בענייני עיתונים שאינכם מקבלים במהלך השבוע, כיוון שאינני יכולה לעזור בזה.
4. בעניין מכתבים רשומים – יש לגשת למזכירות הטכנית, ולכתוב שם. נא היעזרו במתי או בנילי.

תודה מראש,

**פנ'נה פר-ח'.**

### פיסקה מודיע:

במידה וילדים רוצים לפרק את ה"זולה" שלהם, חלה עליהם החובה להביא את כל החפצים למגרש הגרוטאות שמעל "סיפן" (בדרך למחסן של שלמון). בשום אופן לא להניח את החפצים ליד האשפתון, ובטח לא לתוכו. על ההורים לדאוג שהילדים אכן יעשו כד.